

တီးဖိုးလေး နှင့် ခွေးပြေးဝက်ပြေး

စာရေးသူ - မိုးတွေ

"လူဆိုတာဟာ ..."

"ဟာ ... what ... ဘာကြီးလဲဟာ ဟာ ... ဟာကွာ ... ဟိုကောင်တွေ မနေ့ကညက ဖုန်းခဏပေးဆိုပြီး ငါ့ဖုန်း Ringtionကို ဘနားနား သီချင်းကြီး ပြောင်းထားတာကို ... စောစောစီးစီး ... အိပ်နေတာ ... လန့်သွားတာပဲ ငရဲပြည်တောင် နေ့ချင်းပြန်နဲ့ သွားသေလို့ ရရင် သေလိုက်ချင်တယ် ..."

ညည်းတွားနေရင်းနဲ့ ဖုန်းကောက် ကိုင်လိုက်တယ် ...

"ဟေ့ယောင် တီးဖိုးလေး ... ငါတို့ Happy ဘီယာဆိုင်မှာ ရှိတယ် လာခဲ့ကွာ ... မင်းစားဖို့ မှာ ပေးထားတယ်"

တစ်ဖက်က သူငယ်ချင်း ညီကျော်ရဲ့ စကားကို ကြားလိုက်တော့ ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်မိရင်း ပြန်မေးလိုက်တယ် ...

"ဟ ... ဟ ... ဟေ့ယောင်တွေရ နေကြပါဦး ... မနက် စောစောစီးစီး ကို ... ဘယ်ကို ဘီယာဆိုင်လဲကွ"

"ဘာ ... ဘာ ... ငတီး ... မင်းက ... နေ့ည မှားနေတာလား ... အချိန်လည်း သေချာပြန် ကြည့်လိုက်ဦး ..."

တစ်ဖက်က ဆက်တိုက်လာနေတဲ့ မေတ္တာပို့သံတွေကို ကျွန်တော် ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ ဖုန်းကနာရီလေးကို သေချာကြည့်လိုက်မိတယ် ... ဖလူးဖလူး ... အဲလေ ... ဘုရားဘုရား ... ညနေ ငါးနာရီတောင် ထိုးတော့မှာ ပကောလား ...

"အေးကွာအေးကွာ ... အခုထွက်ခဲ့မယ် ... ဒါပဲ ..."

ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းလောက် မေတ္တာပြန်ပို့လိုက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်တယ် ...

ပြီးတာနဲ့ အိပ်ယာပေါ်က ပြေးထလိုက်ရင်း ရေချိုးခန်းဆီကို ခြေကုန်ပြေးသွားခဲ့လိုက်တယ် ...။

"သားကြီးတို့ ... ကမ္ဘာမှာ အရေးအကြီးဆုံးက မိဘပဲ ..."

ဘီယာဆိုင်မှာ မူးပြီဆိုတာနဲ့ အွန်လိုင်းပေါ်က သီချင်းတွေကို နားယဉ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုရဲက စပြောတော့တာနဲ့ တစ်ဝိုင်းလုံးက သူငယ်ချင်းတွေ အကုန် ညည်းတွားသံတွေ တန်းစီ ထွက် လာပြီး ချက်ချင်း ကိုရဲရဲ့ စကားကို ဝိုင်းပြီး ပိတ်ပြော လိုက်ကြရတယ် ... မဟုတ်ရင် သူဆက်ပြီး တရားဟောတော့မှာ လေ ...။

ဝိုင်း ထဲ မှာ ဘာမှ မသောက်တာဆိုလို့ ကျွန်တော်ပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က သေရည်သေရက်၊ ဘီယာ

စတာတွေအကုန် ဘုရားဆီ ရာသတ်ပန် လှူထားပြီးသားမို့ သူငယ်ချင်းတွေခေါ်ရင် သွားတယ်။

မသောက်ဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်လဲ ... အမြည်းစားတယ် ...။ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေ ကြာတော့ မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ သူတို့ အမြည်းတစ်ပွဲမှာ ရင် ကျွန်တော့်အတွက် သီးသန့် အမြည်းတစ်ပွဲ တွဲမှာ ပေးတယ် ...။ ဆိုလိုတဲ့ သဘောက သူတို့ အမြည်းတွေကို မထိနဲ့ ပေါ့ ... မှာ ပေးတာပဲ စားပေါ့ ... အဲ ... အဲ့လိုအဲ့လို...။

မိုးလေးကလည်း တစ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ရွာထားတော့ ဝိုင်းလေးက စိုပြေနေ

တာပဲ။ ဆိုင်က မီးရောင်လေးတွေကလည်း လူတွေကို ယစ်ထွေ သွားစေတယ်။ စကားဝိုင်းကလည် အရှိန်တက်နေပြီ ... တချို့ အိမ်ထောင်သည် သူငယ်ချင်း တွေကတော့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ပြန်သွားကြပြီ ... အချိန်ကလည်း ညဆယ်နာရီကိုတောင် အတော်လေး ကျော်လို့ လာနေပြီ ...။ ဝိုင်းထဲမှာ လည်း ခွက်တွေ ပုလင်းတွေက ပြည့်ညှပ်နေပြီလေ။ ပုလင်းချင်း ထိရိုက်သံ ခွက်ခွက်ချင်း ထိသံတွေက ဒီလောကရဲ့ သံစဉ်တွေမို့ သိပ်မဆန်းကျယ်ပါဘူး။ ဆန်းကျယ်တာက အခုမှ စတာ ...။

ဝိုင်းထဲမှာ နောက်ဆုံး ကျန်ခဲ့တာက ကျွန်တော်ရယ် ကိုရဲရယ် ညီကျော်ရယ် သုံးယောက်တည်း။ ကျွန်တော် တော့ ဒီနှစ်ကောင်ပြောတဲ့ ဟောတဲ့ တရားတွေ ဘဝဒသနတွေကို နားထောင်ရင်း ဒီကောင်တွေရှေ့ အမြည်းပန်းကန်ကို ခိုးခိုးနှိုက်ရင်းပေါ့ ...။

"သားကြီးတို့ ရ သရဲဆိုတာ လူကြီးတွေက ကလေးတွေကို ခြောက်ဖို့ ဖန်တီးထားတဲ့ ပုံပြင်တွေပါကွာ ... မင်းတို့ လည်း ငတုံးငအတွေမို့ အခုထိ သရဲရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြတာ ... ဟေ့ကောင် ... ငါ့တစ်သက် နာမည်ကြီး ပါတယ်ဆိုတဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ လည်း တစ်ယောက်တည်း အရက်သောက်ရင်း အမဲသားခြောက်တွေ စားရင်း တစ်ညလုံးစိန်ခေါ်ပြီး ထိုင်စောင့်ခဲ့ဖူးတယ် ဘာစောင့်သရဲမှ မလာဘူး ... အလကား အပိုတွေ ..."

လျှာလေး အာလေးနဲ့ ပြောနေတဲ့ ညီကျော် စကားကို ကျွန်တော်က ငြင်းဖို့ ပြင်နေတုန်းမှာ ပဲ ဝဲဘက်က ကိုရဲရဲ အသံသြကြီး ထွက်လာတယ် ...

"ဟေ့ယောင်ညီကျော် ... မင်းမကြုံဖူးသေးလို့ xငယားနေတာပါ ... ငါလည်း မင်းလိုပဲ မယုံခဲ့ဘူး

တစ်နေ့ ငါသဘောကျတဲ့ ကောင်မလေးရှိတဲ့ မှော်ဘီဘက် သွားပြီး အပြန် ငါရယ် ဟိုကောင် ဉာဏ်လွင်ရယ် မုန့်ဆိုင်လေး ခဏဝင် ထိုင် သေးတယ် ... အေးအဲ့ဆိုင်မှာ လည်း သရဲအကြောင်းပြောနေတဲ့ အသံ တွေကြားတော့ ဘယ်မှာ ခြောက်တာလဲ မေးပြီး ငါတို့ နှစ်ယောက် အဲ့ ခြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးရှိတဲ့ ဆီသွားပြီး အပင်အောက်က နေ သေးနဲ့ ပန်း ... ပြီးတော့ ဆဲဆိုပြီး စိန်ခေါ်တာ ... ငါ့ကောင်ရေ ဘာ ပြောကောင်းမလဲ ... အပင်ပေါ်ကနေ မျောက်ဝံကြီးလို မဲမဲအရိပ်ကြီး ဆင်း လာပြီး ငါတို့ ကို ထိုးတာ ထိုးတာဆိုတာ ... ဘယ်ရမလဲ ငါရော ဉာဏ်လွင်ရော အဲ့အရိပ်ကြီးကို ဘယ်ညာ ပြန်ဝိုက်ပစ်တာ ... သကောင့် သားက ဘာမှ မဖြစ်တဲ့ အပြင် ငါတို့ ကို ပါဝါလက်သီးတွေ ပြန်ကျွေး တာ ... ဉာဏ်လွင်ရော ငါရော တစ်ချက်တစ်ချက် ထိလိုက်ရင် လွင့်လွင့် သွားတာကွာ ... နောက်ဆုံးလူက တစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်း လာပြီး အားကုန်သွားတယ် လက်တောင်မမြှောက်နိုင်တော့ဘူး"

ပြောနေရင်း ဆေးလိပ်လေးကို ပါးစပ်မှာ ခဲပြီး မီးညှိနေတဲ့ ကိုရဲကို ကျွန်တော် အားမရသလို ကြည့်လိုက်မိတုန်း ကိုရဲက ဆက်ပြောလာ တယ်။

"အဲ့မှာ ကွာ ... မနည်း ကုန်ရုန်း ကြိုးစားထပြီး ဉာဏ်လွင်ကိုလည်း ပြေးဖို့ ပြောပြီးတော့ ငါတို့ နှစ်ကောင် ခွေးပြေးဝက်ပြေးကို ပြေးခဲ့ရတာ ... ကံကောင်းတယ် ... အဲ့နားမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိလို့ ဝင်ပြေးရင် လွတ်လာခဲ့တာ ... ဟိုကောင်ကြီးက အနောက်ကနေ အပြီလို က်တာနော် ...၊ ငါတို့ မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ အော်ပြီး ဝင်ပြေးတော့ ဘုန်းကြီးထွက် လာပြီး အကြောင်းဆုံသိမှ ပရိတ်ရည်တွေတိုက် ... ကိုယ် လက်သန့်စင်စေပြီး တစ်ညလုံး ဘုရားခန်းမှာ ငုတ်တုပ်ပဲ ... မအိပ်ရဲဘူး ... လူတွေကလည်း လူရုပ်မပေါ်တော့ဘူး ... ညစ်ပတ် စုတ်ပျက်နေတာ

မနက်ကြတော့ အဲ့အပင်မှာ ဘုန်းကြီးနဲ့ အတူတူသွားပြီး ဘုန်းကြီးက မေတ္တာရပ်ခံ စကားပြော ... ငါတို့ က တောင်းပန်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ရတယ် ... တကယ့် ကိုယ်တွေ့ပါကွာ ... ငါ့ကောင် မင်းမယုံမရှိနဲ့ သားကြီး ... မယုံဘူးဆိုပြီး သွားမစမ်းလေနဲ့ ငါတို့လို ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးနေရမယ် သဘောပေါက်"

ကိုရဲ စကားအဆုံးမှာ ညီကျော်က ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်တယ်။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... စောင်ရူးပါကွာ ... မင်းပုံပြင်က နားထောင်လို့ တော့ ကောင်းတယ်ကွ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို သွားပြောကွာ ကလေး ဆိုရင်တော့ ကြောက်ချင်ကြောက်မှာ ... ဟေ့ယောင် ... ငါ ကိုယ်တိုင် သိပ်ခြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နေရာတွေ တစ်ယောက်တည်း သွားစမ်းဖူးတယ် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး ...။

ဘာလဲ မင်းတို့ က အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လို့ ... ကံမြင့်နေလို့ မတွေ့တာပါလို့ ပြောဦးမလို့ လား ... ဟိုးထား ... ဟိုးထား ... ငါလေသိလား .. ပေါက်ကရ အစီအရင်တွေနဲ့ ... ခွေးသရည်ကအစ ... မျက်ကွင်းမှာ ဝိုင်းပြီး လိုက်ကြည့်ဖူးတယ် နည်းတော်တော်စုံနေပြီ တစ်ခါဆို တစ်ခါမှ အသံလေးနဲ့ တောင် အခြောက်အလှန့် မခံရဖူးဘူး။

"ဟေ့ယောင်ရေ ... ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးဖို့ နေနေသာသာ ငါက လိုက်ရှာနေတဲ့ ကောင်ပါကွာ ... ဟ ဟ ဟ ဟ"

"မင်းတို့ ပြောလို့ ပြီးပြီလား ..."

ရုပ်ရှင်ထဲက ဆရာကြီးလေသံနဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ ဟိုငမူးနှစ်ကောင် ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်လာကြတယ် ...

အဲ့ကျမှ ဟန်ဆောင်မရတဲ့ ကျွန်တော့် မျက်နှာကြီးက တည်နေရာကနေ အရင်လို စပ်ဖီးဖီး ပြန်ဖြစ်သွားပြီး စပြောလိုက်တယ်။

"ဟဟ ညီကျော် ပြောတာလည်း မှန်တယ်၊ ကိုရဲပြောတာလည်း မှန်တယ် ...

ဒီလိုရှိတယ်ကွ ... မင်းတို့ နှစ်ယောက် ပြောတာကို ငါက ကြားကနေ ပြောမယ်နော် ...၊ အခုငါတို့ ထိုင်နေကြတဲ့ ဆိုင်လမ်းရဲ့ အဆုံး ... ဟိုးဘက် ဇေယျသိဒ္ဓိလမ်းသွယ် ... မင်းတို့ သိပါတယ် ... အေး ... အဲ့နားမှာ လူမနေတဲ့ ... ဘယ်သူပိုင်မှန်း မသိတဲ့ ဝရန်တာနဲ့ နှစ်ထပ် သေချာဆောက်ထားတဲ့ အိမ်အိုကြီး ရှိတယ်။

အဲ့အိမ်ကြီးက ဒီဘက်မှာ နာမည်အကြီးဆုံးပဲ ... မင်းတို့ ဒီဘက်ကို မရောက်တာကြာလို့ မကြားမိတာလည်း ဖြစ်မှာ ပါ"

ကျွန်တော့်စကားကို ညီကျော်က ပြန်ထောက်လိုက်တယ် ...

"ငါကြားလိုက်တယ် ... ဟိုတစ်ခါ အဲ့အိမ်က ခြောက်တယ် လန့်တယ် ဘာညာဆိုပြီး ..."

ကိုရဲကလည်း ထောက်ခံတယ် ... ဒီတော့ ကျွန်တော် ပိုအားရှိသွားပြီးတော့ ...

"အဲ့အိမ်ကြီးက တကယ်ခြောက်တာ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ငါမသိဘူး နာမည်ကြီးတာတော့ အမှန်ပဲ... ဒီတော့ ဒီည ငါတို့ အဲ့အိမ်ကြီးဆီကို သွားကြမယ်..."

ကျွန်တော့် စကားမဆုံးခင်မှာ ပဲ ကိုရဲက ...

"ဟ ... နေကြပါဦး ... ငါ ... ငါ ... မ ... မ ... မလိုက် ..."

"ဟိုးထား ကိုရဲ ... မင်းငါပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး ..."

ကျွန်တော် ဆက်ပြောလိုက်တော့ ကိုရဲက သူ့ဘေးနားက ကိုလာနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ အရက်ခွက်လေးကို ကတုန်ကရင်နဲ့ ကိုင်လိုက်တယ် ... သူကလက်တွေ ဘယ်လောက် တုန်နေလဲဆို ခွက်ထဲက ရေခဲရိုက်သံတွေ ကိုပါ ကြားနေရတယ် ...။ ရာသီဥတုကလည်း ကိုယ့်ဘက်မှာ ... လေ အေးလေးတွေက မခေါ်ဘဲ အတင်းဝင်လာတဲ့ ဧည့်သည် လိုမျိုး ...။

"ငါတို့ သုံးယောက် အဲဒီအိမ်နားကိုသွားကြမယ် ... ငါတို့ က ဒီဘက် လမ်းထိပ် မင်းနဲ့ ဓါတ်တိုင် ခြောက်တိုင်အကွာမှာ စောင့်ပေးနေမယ် ... ညီကျော် ... မင်းက အဲဒီအိမ်ကြီးရှေ့ကိုသွားပြီး စိန်ခေါ်စမ်း ... ကိုရဲတို့ လုပ်ခဲ့သလို သေးနဲ့ သွားပန်းပြီး ဆဲစမ်းကွာ ... ဘာထူးခြားလည်း စောင့်ကြည့်ကြမယ် ဒါဆို မင်းတို့ လည်း အဖြေတစ်ခုခုရပြီး ကျေနပ် မယ်လို့ ထင်တယ် ... ဘယ်လိုလဲ"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုရဲက တစ် ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလိုခေါင်းကို လေးလေးတွဲတွဲ ညိတ်ပြလိုက်ပေမဲ့ ညီ ကျော်ကတော့ ခေါင်းကိုဆက်ခနဲ ညိတ်လိုက်ရင်း ငါနဲ့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ ... ငါက ဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ခေါင်းညိတ်နေတယ်။

လမ်းထဲကို စဝင်မိတာနဲ့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်တဲ့ ခွေးတစ်အုပ်ကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်ဖို့ ပြောခဲ့မိတာကို ပထမဆုံးအကြိမ် နောက်တရ လိုက်မိတယ် ...။ ဘေးကနှစ်ကောင်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ လည်း သူ့အတွေးနဲ့ သူ ...။ လက်က နာရီလက်တံလေး တစ်ချက်ချက် မြည်နေသံကိုတောင် ကျွန်တော် ကြားနေရတယ် ...

ကျော်ရိုးတစ်လျှောက် အေးစိမ့်နေသလို ခံစားမိနေပြီးတော့ လမ်းတ

စံလျှောက် လူသူကင်းမဲ့နေတာတွေ၊ လမ်းထဲက အိမ်တွေက အိမ်ရှေ့မီး သီး လေးတွေကို ကျိုးတို့ ကျဲတဲလောက် မှီတဲပြပြလေး လင်းနေတာကို မြင်ရတော့ ကူကယ်ရာမဲ့သလို ခံစားမှုမျိုးကို တိုက်ရိုက် ရလိုက်တယ်။

အနီးအနားထိ လိုက်သွားမိတဲ့ ကိုယ်တောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် အိမ်ရှေ့ထိ သေးသွားပန်းရင်း စိန်ခေါ်ရမယ့် ညီကျော်ရော အဆင်ပြေပါ့မလားလို့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွားမိတယ် ...။ ဝိုင်းထဲမှာ မသောက်ပါဘဲ မမူးပါဘဲနဲ့ ကျွန်တော် ဘာလို့ များ ဒီလို ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးကို စတင်ဖို့ ပြောလိုက်မိပါလိမ့်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်နေမိတယ်။

သူငယ်ချင်း ညီကျော် တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကိုလည်း စိတ်ပူစ ပြုလာမိတယ်။

ညက ... အရင်ညတွေ မှောင်ပါတယ် ဆိုတာထက်ကို ပိုပြီး မှောင်မိုက်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပုရစ်ကလေးတွေ အော်ညည်းသံကို ကြားရယုံကလွဲပြီး သက်ရှိသတ္တဝါဆိုလို ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်ရဲ့ ...။

"ကဲ ရောက်ပြီ ... မင်းတို့ ဒီကစောင့် ... ငါသွားတော့မယ် ... ဟဟ"

ညီကျော် စကားကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ကိုရဲ ခြေလှမ်းတွေကို တုန့်ခနဲ ရပ်မိလိုက်ကြတယ်။

ညီကျော် စကားတွေက နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သွားတော့မယ်ဆိုပြီး နှုတ်ဆက် နေသလိုမျိုးပဲ ...။ ကျွန်တော် စိတ်တော်တော် ပူသွားမိတယ်။ ဒီကောင်တွေ လစ်မစ်ကုန် သောက်ထားတာကိုလည်း ကျွန်တော် သိနေတယ်လေ ...။

"သားကြီး ညီကျော် ...တော်ပြီကွာ ... နောက်ညမှ စမ်းတော့ကွာ ...

လာပြန်ကြမယ် ..."

"ဟေ့ယောင် တီးဖိုး ... မင်းပဲ ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာလေ ...
အူကြောင်ကြောင် မလုပ်စမ်းနဲ့ ကွာ ... မင်းကကိုလာတွေ သောက်ပြီး
မူးနေတာလား ... ငါလွှဲ ..."

ကိုရဲကတော့ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို ကြည့်နေရှာတယ် ...
ပြောနေရင်းကပဲ ... ညီကျော် လမ်းအိုလေးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ကို
ကျောပေးရင်း ထွက်သွားခဲ့ပြီ ...။
